

[Janne Normann]

betragtning, og vi må søge at udmønte dem i praktiske lovregler.

Både af denne grund, og fordi retsforbundets forslag forudsætter en aktiv handling for at blive fritaget for bidragspligt, er retsforbundets forslag langt mere efter det radikale venstres smag end fremskridtspartiets.

Vi vil sammen med retsforbundet arbejde for, at disse problemer kan blive løst. Hvis det sker, har vi taget et væsentligt skridt fremad. Vi er altså enige med retsforbundet i det, der er fremlagt, og enige med retsforbundet om, at lovgivningen må suppleres.

Honoré (KrF):

Kristeligt folkepartis samfundsopfattelse forudsætter, at der i et moderne samfund er organisationer både fra arbejdsgiverside og fra lønmodtagerside, som kan forhandle, og hvis forhandlingsresultater kan skabe den nødvendige fred på arbejdsmarkedet.

Men et andet princip for os er, at der må være en personlig frihed også på arbejdsmarkedet. Medlemskabet af en interesseorganisation bør efter vores opfattelse af samfundet og mennesket være en frivillig sag. Det bør være frivilligt, hvorvidt man overhovedet vil være medlem af en interesseorganisation, og det bør, hvis man ønsker at være medlem af en interesseorganisation, være frit, hvilken interesseorganisation man ønsker at tiltræde. Der bør f. eks. være valgmulighed mellem socialistiske og kristelige interesseorganisationer, f. eks. Kristelig Fagforening.

Derfor er vi modstandere af de såkaldte eksklusivaftaler. Denne opfattelse deler vi med en lønmodtagerbevægelse, der betegner sig som Fagligt Fællesskab for kristent Demokrati.

Hvis den enkelte lønmodtager stod frit over for, om han eller hun ønsker at blive medlem af en fagforening eller at være medlem af en fagforening, og stod frit i valget mellem fagforeninger, ja, så var der ikke baggrund for de lovforslag, vi har til behandling i dag fra henholdsvis fremskridtspartiets og retsforbundets side. Men så længe der ikke hersker denne valgfrihed, er der baggrund for lovforslag af denne art.

Socialdemokratiets forsvar for organisationernes ret – og her tænker socialdemokraterne selvfølgelig på fagbevægelsens ret – til undertrykkelse og økonomisk udnyttelse af

den enkelte lønmodtager er simpelt hen ynkeligt. Er socialdemokratiet i grunden ikke inhabilt i betragtning af, at når socialdemokraterne forsvarer de nuværende forhold, så forsvarer de i grunden, at socialdemokratiet kan få tvangsudskrevne midler i partikassen? Det er i og for sig bare for at sikre egne finansieringskilder, at man slår så meget på internationale konventioner osv., konventioner, der ikke forhindrer, at der i Storbritannien eksisterer en ordening som den, der er nævnt af forslagsstillerne.

Kurt Hansen (VS):

Vi har også ved alle de lejligheder, hvor forslag af denne karakter har været oppe til debat i folketingsalen, udtrykt, at vi er principielt modstandere af, at man forsøger at lave de former for indgreb, der her lægges op til. Vi har endvidere nævnt ved de lejligheder – det vil jeg godt gentage her – at vi er bestemt modstandere af, at de store fagforbund hen over hovedet på deres medlemmer via deres hovedbestyrelse kan sidde og bevilge socialdemokratiet kæmpemæssige summer; det ser vi ved hver eneste valgkamp.

Vi er af den opfattelse, at skal der gives støtte til de forskellige politiske partier fra fagbevægelsens side, så må det være noget, medlemmerne afgør på deres fagforenings generalforsamlinger og ikke andre steder. Men det betyder bestemt ikke, at vi bare kunne tænke den tanke at gå ind i disse forslag på at splitte fagbevægelsens medlemmer og gøre fagbevægelsen endnu mere tandløs, end tilfældet faktisk er i dag.

Fremskridtspartiets lovforslag går jo i al sin enkelhed ud på, at det skal være mange forskellige former for politiske aktiviteter, der skal stoppes; det kan være lokale fagforeningsblade, det kan være noget med at give støtte til arbejdskampe, det kan være noget med at give støtte til frihedsbevægelser, og der kan tænkes mange andre ting.

Retsforbundets forslag er ikke nær så vidtgående, da det kun ligesom retter sig ind omkring de politiske partier. Men dér må jeg igen sige, at det kan vi ikke acceptere. Vi er principielt tilhængere af, at fagbevægelsens medlemmer kan handle kollektivt og på deres faglige generalforsamlinger suverænt afgøre, hvem der skal have den ene form for støtte eller den anden. Det var også meget